

Sygn. akt I C 203/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Anna Ostrowska - Liss

Protokolant sekretarz sądowy Monika Pietruszewska

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2017 r. w Tczewie

na rozprawie

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.
przeciwko T. Ż.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł pozew przeciwko T. Ż. o zapłatę kwoty 4.876,58 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 marca 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych i przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że nabył umową cesji z dnia 19 stycznia 2015 r. wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A. w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Pozwany zawarł z wierzycielem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla konta klienta o nr 1. (...). Na podstawie umowy z pozwanym zostały wystawione dokumenty księgowe, które stanowią podstawę powództwa: faktura za usługi z dnia 12 lutego 2014 r. i 17 marca 2014 r. i nota obciążeniowa z 15 maja 2014 r. Na dochodzoną kwotę składa się kwota 4.416,74 należności głównej stanowiącej sumę niezapłaconych faktur oraz 459,84 zł należności odsetkowej wynikającej z sumy odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po wymagalności poszczególnych faktur do dnia poprzedzającego wniesienia pozwu. Powód bezskutecznie wzywał pozwanego do spłaty zadłużenia.

Postanowieniem z dnia 16 października 2015 r. zawieszono postępowanie w sprawie z uwagi na niewskazanie przez powoda adresu pozwanego. Zarządzeniem z dnia 14 lutego 2017 r. ustanowiono kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

W odpowiedzi na pozew kurator pozwanego wskazał, że powód nie wykazał, aby miał legitymację procesową czynną, by osoby zawierające umowę ramową przelewu wierzytelności z dnia 17 października 2014 r. i porozumienie nr 4 z 19 stycznia 2015 r. były uprawnione do reprezentowania stron tej umowy i porozumienia. Brak legitymacji procesowej musi skutkować oddaleniem powództwa. Powód nie wykazał nadto podstaw do obciążenia pozwanego kwotą wskazaną w nocie obciążeniowej z dnia 1 maja 2014 r., a nie jest to możliwe do ustalenia na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulaminu świadczenia usług oraz regulaminu promocji.

Wraz z pismem z dnia 6 maja 2017 r. powód złożył wnioski dowodowe tożsame z wnioskami złożonymi z pismem 17 września 2015 r.: umowę z dnia 24 grudnia 2013 r., Regulamin świadczenia usług, Regulamin (...), kserokopie duplikatów faktur.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 grudnia 2013 r. pozwany T. Ż. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (zwaną (...)). Na podstawie tej umowy strony zawarły umowę na 24 miesiące z miesięcznym limitem należności 260 zł, a równowartość ulgi przyznanej T. Ż. w związku z zawarciem umowy to kwota 3.806 zł. W umowie wskazano, że pakiet taryfowy to S. (...), opłata abonamentowa to 89,90 zł. Jako opcje dodatkowe wskazano: rabat 100% HG II na 1m, pap ram 2 zł/mc, opłata aktywacyjna 50 zł brutto, nielimitowane rozmowy w sieci na zawsze, O. H. Z. – promocja O. (...): sms-y w O. na okrągło na 24m, nielimitowane rozmowy I na 24 miesiące. W umowie wskazano, że obejmuje ona świadczenie przez Operatora usług na rzecz Abonenta: usługi zapewnienia przyłączenia do sieci telekomunikacyjnej, usługi wykonywania i odbierania połączeń głosowych, usług transmisji danych, usługi wysyłania i odbierania krótkich wiadomości tekstowych oraz inne usługi dostępne w sieciach telekomunikacyjnych. Abonent, pozwany T. Ż. oświadczył, że zapoznał się i akceptuje wskazane w umowie Regulaminy Cenniki, w szczególności Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych sieci telekomunikacyjnej GSM (...) i (...) przez spółkę pod firmą (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z dnia 19 września 2005 r., Regulamin promocji w ofertach S. (...) na Rozmowy, S. (...), S. (...) obowiązujący od 6 marca 2013 r. do odwołania.

W dniach 29 stycznia 2014 r., 1 marca 2014 r. wystawione zostały faktury odpowiednio o numerach (...) i (...) na kwoty 443,26 zł i 660,31 zł tytułem usług telekomunikacyjnych. W dniu 1 maja 2014 r. wystawiona została nota obciążeniowa nr (...) na kwotę 3.313,73 zł.

Dowody: umowa k. 49-58, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 62-63, Regulamin (...) k. 64-69, faktury VAT k. 70-72.

W dniu 17 października 2014 r. J. D. i A. W., wskazując, że działają w imieniu spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a ta zaś reprezentuje interes (...) Spółki Akcyjnej w W. (cedent) oraz J. C. i M. J., wskazując na działanie w imieniu (...) Spółki Akcyjnej w K., reprezentującej Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. (cesjonariusz) podpisali w dniu 17 października 2014 r. „umowę ramową przelewu wierzytelności”. Jako przedmiot umowy wskazane zostało ustalenie zasad, w oparciu o które nastąpi przeniesienie wierzytelności przez cedenta na cesjonariusza, które przysługują cedentowi względem jego klientów. Wskazano również, że umowa ma charakter umowy ramowej. W wykonaniu umowy cedent miał przedstawiać cesjonariuszowi oferty sprzedaży wierzytelności (§ 1). Przeniesienie wierzytelności na rzecz cesjonariusza następować miało na podstawie Porozumienia o dokonaniu cesji wierzytelności obejmującego wykaz wierzytelności stanowiących przedmiot cesji, zaś przelew wierzytelności ze skutkiem z art. 509 kc (skutek rozporządzający) następować miał z chwilą zapłaty ceny określonej w Porozumieniu (§ 2 pkt 9, 15).

W dniu 19 stycznia 2015 r. doszło do podpisania przez osoby działające przy zawieraniu wyżej opisanej umowy ramowej P. nr 4 z dnia 19 stycznia 2015 r. do Umowy Ramowej Przelewu Wierzytelności z dnia 17 października 2014 r. z późniejszym Aneksiem nr (...) z dnia 19 grudnia 2014 r. W treści Porozumienia wskazano, że cedent przelewa na rzecz cesjonariusza wierzytelności określone wykazem wierzytelności – pakiet klientów indywidualnych nr II nr 4/12/2014/MM/UM/RAPORT_ (...), a cesjonariusz te wierzytelności przyjmuje i zobowiązuje się do zapłaty ceny w terminie 14 dni od podpisania Porozumienia. W wyciągu z listy dłużników do umowy cesji z dnia 19 stycznia 2015 r. sporządzonym w dniu 21 sierpnia 2015 r. wskazano wierzytelność względem T. Ż. na kwotę 4.416,74 zł i jako dokumenty księgowe dotyczące zadłużenia dokumenty o numerach (...) i (...) na kwoty 443,26 zł i 660,31 zł oraz dokument o nr (...).

Dowody: Umowa Ramowa Przelewu W. ści k. 31–41, Porozumienie nr 4 z wyciągiem z listy dłużników k. 43-44 i 45

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez powoda, których autentyczności nie była przez stronę pozwaną kwestionowana. Zgodnie z treścią art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Jak stanowi art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Kurator reprezentujący nieznanego z miejsca pobytu pozwanego zakwestionował, aby powód był legitymowany do dochodzenia roszczenia od pozwanego, jak też wskazał, że powód nie wyjaśnił jak też nie wykazał, w szczególności złożonymi dokumentami, na jakiej podstawie wystawiona została nota obciążeniowa.

W świetle zaprezentowanego stanu faktycznego Sąd uznał, iż roszczenie powoda nie zostało udowodnione ani co do zasady, ani co do wysokości, albowiem powód nie wykazał, aby istniała wierzytelność względem pozwanego z tytułu zawartej przez niego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 24 grudnia 2013 r., nadto powód nie wykazał, aby (przy teoretycznym założeniu, że wierzytelność istniała) był legitymowany do jej dochodzenia.

Wskazać należy, że powód w uzasadnieniu pozwu przedstawił bardzo ogólne twierdzenia co do źródła wierzytelności dochodzonej względem pozwanego. Powód wskazał bowiem, że kwoty, które są objęte żądaniem pozwu, stanowią należności z tytułu umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych zawartej między pozwanym a wierzycielem pierwotnym. Na dowód swoich twierdzeń powód przedstawił umowę o świadczenie usług z 24 grudnia 2013 r.

z załącznikami dla konta klienta o nr 1 (...) zawartą między pozwanym a (...) sp. z o.o. w W., kserokopie dwóch faktur wystawionych za usługi oraz noty obciążeniowej opiewających na kwoty (które po zsumowaniu i doliczeniu odsetek odpowiadają kwocie dochodzonej pozvem); umowę z dnia 24 grudnia 2013 r.; Regulamin świadczenia usług z dnia 19 września 2005 r.; Regulamin promocji S. (...).

Podnosząc powyższe twierdzenia, powód nie wyjaśnił za jakie usługi telekomunikacyjne (jakiego rodzaju, w jakim czasie świadczone, w jakiej ilości i o jakiej pojedynczej wartości) naliczone zostały opłaty wynikające z faktur jak też w związku z jakim uchybieniem abonenta została wystawiona nota obciążeniowa (podstawy wystawienia noty nie została również wskazana w samej treści noty, gdzie ogólnie podano, że jest wystawiona w związku z niedotrzymaniem warunków umowy). Podkreślenia wymaga również, że powód w żadnym sposobie nie wykazał, aby w okresach objętych fakturami w ogóle były świadczone jakiejkolwiek usługi na rzecz pozwanego. Wystawione faktury są bowiem dokumentami prywatnymi i stanowią dowód jedynie tego, że wystawiający je przedstawiał określone twierdzenia względem ich adresata, sama zaś treść tych dokumentów nie jest objęta domniemaniem prawdziwości, tj. dokumenty te nie stanowią dowodu na to, że operator telefoniczny wykonał na rzecz abonenta określone usługi, za które mógłby żądać zapłaty.

Trafnym był również zarzut pozwanego niewykazania przez powoda legitymacji procesowej do dochodzenia żądania określonego pozvem względem pozwanego. W odpowiedzi na pozew kurator wskazał wprost, że brak jest podstaw do ustalenia, że doszło do skutecznej cesji ewentualnych wierzytelności powstałym na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 24 grudnia 2013 r., albowiem powód nie wykazał, aby osoby podpisujące umowę ramową i Porozumienie nr 4 były uprawnione do reprezentacji podmiotów wskazanych jako strony tej umowy. W szczególności kurator trafnie podniósł, że powód nie przedstawił dowodów na to, by J. D. i A. W. byli uprawnieni do reprezentacji podmiotu (...) Spółka z o.o. w W., jak też aby ten podmiot był uprawniony do reprezentacji cedenta (...) S.A. w W. oraz aby J. C. i M. J. byli uprawnieni do reprezentacji podmiotu (...) S.A. w K., jak też aby ten podmiot z kolei był uprawniony do reprezentacji cesjonariusza (...) w K.. Mimo otrzymania odpisu odpowiedzi zawierającej powyższe zarzuty powód nie ustosunkował się do nich w żaden sposób, ale ponownie przedłożył dowody już złożone dotyczące umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Niezależnie od zarzutów co do ważności umowy cesji związanych z reprezentacją stron tej umowy, koniecznym jest również wskazanie, że brak byłoby podstaw do ustalenia skuteczności tej umowy, tj. tego, że na jej podstawie doszło do przeniesienia wierzytelności względem pozwanego, jak powstać miała w związku z umową o świadczenie usług

telekomunikacyjnych z 24 grudnia 2013 r. W ocenie Sądu powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej do wystąpienia z powództwem przeciwko pozwanej.

Jak stanowi art. 509 § 1 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Przelew wierzytelności jest umową zawieraną między wierzycielem a osobą trzecią. Na jej podstawie dotychczasowy wierzyciel przenosi swoją wierzytelność na kontrahenta ze skutkiem wobec dłużnika, przy zachowaniu tożsamości zobowiązania. Przedmiotem obrotu jest prawo podmiotowe, odpowiadające zobowiązaniu, czyli uprawnieniu wierzyciela do żądania świadczenia od dłużnika. Należy pamiętać, że rozporządzić wierzytelnością może tylko osoba uprawniona. Uprawniony do rozporządzania zbywalną wierzytelnością jest zaś przede wszystkim wierzyciel. Dlatego też, aby uznać, że dokonywany przelew wierzytelności jest w istocie skuteczny należy mieć pewność, iż w danej sytuacji mamy do czynienia z osobą wierzyciela, przenoszącą swoje prawo na rzecz osoby trzeciej.

Wskazać należy, że jako cedent w umowie z dnia 17 grudnia 2014 r. i Porozumieniu nr 4 z 19 stycznia 2015 r. wskazany zostały podmiot (...) S.A. w W., natomiast stroną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 24 grudnia 2013 r. była (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Powód w żaden sposób nie wyjaśnił zależności między wskazanymi wyżej podmiotami, tym bardziej nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na to, by cedent - (...) S.A. w W. był następcą prawnym (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Tak zatem brak było podstaw do stwierdzenia, aby wierzytelność, jak ewentualnie przysługiwała (...) Sp. z o.o. w W. względem T. Ż., przysługiwała następnie (...) Spółce Akcyjnej w W. i w konsekwencji, aby podmiot ten byłby uprawniony do rozporządzania nią, w szczególności poprzez dokonanie cesji tej wierzytelności na powoda.

Biorąc pod uwagę wszystkie wyżej wskazane okoliczności Sąd uznał zatem, że na gruncie niniejszej sprawy powód nie wykazał, aby w ogóle istniała wierzytelność względem pozwanego ze wskazywanego przez niego tytułu umownego, która mogłaby być następnie przedmiotem przelewu na rzecz powoda. Nadto, Sąd uznał również, że powód nie wykazał ważności i skuteczności umowy przeniesienia wierzytelności (Porozumienia nr 4), a w konsekwencji tego, aby (przy hipotetycznym założeniu istnienia wierzytelności) był on legitymowany do dochodzenia od pozwanego wierzytelności wskazanej w pozwie.

Mając na względzie powyższe, na podstawie przywołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.